

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-14-Jezirko_cernych_obru.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-14-Jezirko_cer

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 3.1.2004

Modification Date: 3.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

JEZÍRKO ČERNÝCH OBRŮ
(The Pool Of The Black One)

Do krajů neznámých, na stranu západní,
koráby putují, od prvních světa dní,
co Skélos napsal, čti, nemáš-li strach,
ve stínu nemrtvých, co hlídali mu práh,
pak plání mořských řas, kde hromy burácí,
v dál sleduj koráby, co zpět se nevrací.

1.

Sanča, původem Kordavanka, znuďeně zazívala a líně protáhla své půvabné údy. Pak se ještě pohodlněji rozložila na pokrývce, lemované sobolinou, kterou měla prostřenou na zvýšené zadní palubě karaky. Samozřejmě si uvědomovala, že ji ze střední i přední paluby upřeně pozoruje většina mužů posádky. Právě tak si uvědomovala i to, že krátká, hedvábná košilka – její jediný oděv – skrývá před dychtivýma očima námořníků jen to nejnutnější z bujných tvarů jejího těla. Nepřítomně se usmála a chystala se ještě si chvilku zdřímnout, než ji začnou oslepovat paprsky slunce, jehož zlatý kotouč se vyhoupl na východě z

moře.

V té chvíli k jejímu sluchu dolehl jakýsi zvuk, který se lišil od vrzání dřeva, hučení lan a pleskotu vln. Posadila se a pak upřela užaslé oči k lodnímu pažení, přes které se přehoupla zmáčená postava.

Doširoka otevřela své půvabné tmavé oči a rudé rty se zformovaly do užaslého ó. Vetřelcem byl muž, kterého neznala. Po obrovských ramenou a mohutných pažích mu stékaly čůrky vody. Na sobě měl jen krátké spodky z rudého hedvábí. Byly promočeny stejně, jako široký pás se zlatou sponou a meč v pochvě, který byl k pasu připnut. Ve chvíli, kdy se muž vzpřimil u zábradlí, zalila jej záře ranního slunce a na okamžik vypadal jako obrovská bronzová socha. Prsty si prohrábl hřívu černých vlasů a ve chvíli, kdy si všiml dívky, se jeho oči rozzářily.

"Co jsi zač?" zeptala se. "A jak jsi se sem dostal?"

Máchl směrem k moři gestem, které zabíralo zhruba čtvrtku kompasové růžice, aniž na okamžik spustil zrak z její pružné postavy.

"Jsi snad mořský muž, který vystoupil z hlubin moře?" vyptávala se dál. Byla poněkud zmatena intenzitou jeho pohledu, i když byla na obdiv více než zvyklá.

Než jí stačil odpovědět, zaduněly na palubě rychlé kroky a před cizincem stanul sám majitel a pán karaky. Ruka mu svírala jílec meče.

"A vy jste, pane, u všech čertů kdo?" zeptal se tónem, který nebyl v žádném případě přátelský.

"Jmenuji se Conan," odpověděl nevzrušeně cizinec. Sanča zbystřila sluch, nikdy v životě neslyšela zingarštinu s takovým přízvukem, jaký se ozýval v řeči podivného cizince.

"A jak ses dostal na palubu mé lodi?" Kapitánův hlas se chvěl podezřením.

"Připlaval jsem."

"Připlaval!" vykřikl kapitán zuřivě. "Ty pse, chceš si ze mě utahovat? Nejbližší země je daleko za obzorem. Odkud jsi tedy připlaval?"

Conan ukázal svalnatou bronzovou paží k východu, který sálal oslepující září vycházejícího slunce.

"Připlaval jsem z ostrovů."

"Oho!" Kapitán si jej prohlížel s rostoucím zájmem. Husté obočí se mu stáhlo a tenké rty se mu zvlínily v úšklebku.

"Takže jsi jeden z těch barbarských psů!"

Conanovi přeběhl po rtech slabý náznak úsměvu.

"A víš, kdo jsem já?" pokračoval kapitán v otázkách.

"Loď se jmenuje Vagabund, takže ty musíš být Zaporavo."

"Tak!" To, že ho cizinec zná, se mile dotklo kapitánovy pýchy. Zaporavo byl velký muž, vysoký stejně jako Conan, i když štíhlejší postavy. Jeho tmavá zachmuřená tvář lemovaná ocelovou přilbicí, měla profil dravého ptáka. Právě proto mu lidé přezdívali Jestřáb. Zbroj a celý oděv měl zdobný až honosný, přesně ve stylu zingarského šlechtice. Ruka se mu nevzdalovala od jílec meče.

V pohledu, který na Conana upíral, nebylo mnoho náklonnosti. Mezi zingarskými odrodilci a barbarskými piráty, kteří obsadili ostrovy ležící u jižního zingarského pobřeží, bylo pramálo lásky. Ti druzí se skládali především z argosských námořníků, doplněných tu a tam zástupci jiných národů. Obě skupiny bez rozdílu přepadaly lodi a pustošily zingarská pobřežní města. Zingařané však tvrdili, že mají kořistné listy, a jsou tedy korzáry, zatímco Baračské bratrstvo bylo podle nich spolkem prachobyčejných pirátů. Nebyli ani první, ani poslední, kdo se pokoušel dodat jiným pojmenováním lesku té prastaré profesi, kterou obyčejní lidé nazývají pravým názvem – zloděj.

Zaporavovi proběhla hlavou řada podobných myšlenek, při nichž si pohrával s jílcem meče a zachmuřeně pohlížel na nezvaného hosta. Co si myslel Conan, nebylo možno odhadnout. Stál před kapitánem se založenýma rukama tak klidně, jako by se nalézal na palubě vlastní lodi. Usmíval se a v očích neměl jediný náznak pochybností.

"A co tady vlastně děláš?" zeptal se korzár vzápětí.

"Bohužel, musel jsem opustit naše tábořiště u Tortagy poněkud ve spěchu. Stalo se to včera před východem měsíce a člun, který se mi naskytl, byl zpuchřelý. Celou noc jsem střídavě vesloval a vyléval z těch necek vodu. Když jsem za úsvitu uviděl vaše vrcholové plachty, nechal jsem jej jeho osudu, protože mi bylo jasné, že k vám mnohem rychleji doplavu sám."

"Hemží se to tady žraloky," zavrčel Zaporavo a byl odměněn nezúčastněným pokrčením obrovských ramen. Vrhł pohled na střední palubu, kde spatřil množství zvědavých obličejů s očima upřenými vzhůru. Stačilo slovo a jeho posádka by se vrhla na zadní palubu jako bouře a smetla by i tak zdatného bojovníka, jakým se cizinec zdál být.

"A proč bych si měl věšet na krk kdejakého bezejmenného pobudu, kterého moře vyvrhne?" ušklíbl se Zaporavo a jeho výraz byl mnohem urážlivější, než sama slova.

"Na lodi je vždy potřebný dobrý námořník s párem silných rukou," bez váhání odpověděl cizinec. Pravda tohoto výroku byla neochvějná a Zaporavo zaváhal. Toto zaváhání ho stálo velení, půvabnou Sanču, loď i vlastní život.

Samozřejmě a na neštěstí pro něj, nebyl schopen nahlédnout do budoucnosti a Conan pro něj byl v tomto okamžiku pouhopouhý tulák, kterého, jak předtím poznamenal, vyplavilo moře.

Cizinec se mu nelíbil, i když neudělal nic, co by v Zaporavovi mohlo tento pocit vzbudit. Jeho chování nebylo zpupné ani drzé, ale tvářil se sebevědoměji, než se kapitánovi líbilo.

"Cestu si odpracuješ," zavrčel konečně kapitán. "Teď táhni odsud a pamatuj si, že na palubě je moje vůle zákonem."

Náznak úsměvu na Conanově tváři se maličko rozšířil. Bez zaváhání, ale také beze spěchu se obrátil a sestoupil na střední palubu. Na Sanču, která měla po celý rozhovor nastražené oči i uši, se už ani nepodíval.

Když sestoupil dolů, shlukla se okolo něj posádka. Byli to bez výjimky Zingařané, polonazí, pestré hedvábné kalhoty a šerpy postříkané dehtem, v uších náušnice s drahokamy, v opascích zdobené dýky a nože. Všichni byli plní nedočkavosti, protože se chystali k oblíbené a za těchto okolností všeobecně trpěné zábavě, kterou bylo zkoušení nováčků. Cizinec musel ukázat, co v něm je, a tím také určit své místo v hierarchii posádky. Zdálo se, že Zaporavo na zadní palubě už na Conana zapomněl, zato Sanča stála u zábradlí a napjatě a se zájmem pozorovala scénu pod sebou. Dobře věděla, co se bude dít a věděla také, že tyto zkoušky bývají kruté a často krvavé.

To, co o těchto věcech věděla Sanča, však bylo zcela zanedbatelné v porovnání s tím, co o nich věděl Conan. Ten se jen krátce ušklíbl, když se kolem něj začal pomalu svírat kruh výhrůžných obličejů.

Zastavil se a beze strachu očekával další události. Tato hra, jakkoliv drsná, měla svá pravidla. Kdyby napadl kapitána, vrhla by se na něj bez milosti celá posádka. Tady však dostane poctivou šanci v boji proti členu posádky, který už byl jistě zvolen a který vyvolá hádku.

To už se vybraný muž tlačil kupředu. Byl to šlachovitý obr, který měl kolem hlavy uvázan jako turban pruh rudého hedvábí. Špičatá brada mu trčela kupředu z neuvěřitelně krutého obličeje, posetého jizvami. Každý jeho pohled, každý plíživý pohyb byl urážlivý. Způsob, jakým začal hádku, byl právě tak primitivní a neotesaný, jako on sám.

"Tak Baračánek?" zachrčel. "To je to místo, kde se psi vydávají za muže, co? My z Bratrstva pro ně máme jen plivanec!"

Plívl Conanovi do tváře a pokusil se vytáhnout meč.

Cimmeřanův pohyb byl tak rychlý, že jej oko nestačilo sledovat. Jeho pěst rozměru kovářského kladiva dopadla na útočnickovu čelist s příšerným nárazem. Zingařan byl vymrštěn do vzduchu, přeletěl napříč palubu a u lodního zábradlí se zřítíl v bezvládné hromádce k zemi.

Conan se obrátil k ostatním. V očích mu doutnaly modré uhlíky, jinak se jeho chování nijak nezměnilo. Jeho zkouška skončila tak rychle, jak rychle začala. Námořníci zvedli svého druha. Rozdrcená čelist mu poklesla, hlava se nepřírozeně a bezvládně kývala.

"U Mitry! Má zlomený vaz!" zaklel jakýsi černovousý námořník.

"Vy korzáři nemáte moc silné kosti, co?" zasmál se pirát. "U nás na Baračských ostrovech si z takového kočkování nic neděláme. Tak a teď, má někdo z vás chuť to zkusit s mečem? Nikdo? Takže všechno v pořádku a jsme kamarádi, ne?"

Sbor hlasů ho ujistil, že má pravdu, že je všechno v pořádku. Svalnaté paže rozhoupaly mrtvé tělo a přehodily je přes zábradlí. Bylo ještě ve vzduchu, když mořskou hladinu vedle lodi prořízly žraločí ploutve. Conan se zasmál, rozpřáhl silné paže a protáhl se jako obrovská kočka. Jeho pohled zabloudil ke zvýšené zadní palubě. Sanča se nakláněla přes zábradlí, rudé rty pootevřené a oči jí plály zájmem.

Slunce, které měla v zádech, črtalo pod poloprůsvitnou košilkou její pružnou postavu do posledních podrobností. Pak na ni dopadl mohutný Zaporavův stín, na štíhlém rameni ucítila jeho majetnickou ruku. Pohled, který vrhl na piráta na dolní palubě, byl významný a plný hrozby. Conan se na něj na oplátku pobaveně usklíbl. Jakoby se stalo něco veselého, čeho si všiml jen on sám.

Zaporavo udělal chybu, které se dopouští mnoho samovládců. Ve své povznesenosti, zvyše zadní paluby podcenil muže, stojícího dole. Měl příležitost Conana zabít a nevyužil ji, zahalen do své pochmurné sebejistoty. Bylo pro něj příliš těžké připustit, že by mu mohl být některý z těch psů na dolní palubě nebezpečný. Stál nahoře tak dlouho a pod nohama rozdrtil tolik mužů, že se podvědomě považoval za člověka, kterého nemohou porazit pokusy lidí jemu podřízených.

Conan mu samozřejmě nezadal žádnou záminku. Splynul s posádkou, žil tak, jak žili ostatní. Dokázal, že je skutečně schopným námořníkem a navíc nejsilnějším mužem, kterého kdokoliv z nich viděl. Pracoval za tři a vrhal se mezi prvními do těch nejnebezpečnějších úkolů. Jeho druzi se na něj pomalu začali spoléhat. Nevyvolával hádky a oni se chránili toho, vyvolat hádku s ním. Hrál s nimi, do hry vsázel opasek a pochvu meče, vyhrával jejich peníze a zbraně a zase jim je se smíchem vracel. Posádka jej instinktivně začala považovat za svého vůdce. Neřekl nikomu, proč musel opustit Baračské ostrovy, ale myšlenka na to, že se dopustil činu tak příšerného, že musel uprchnout dokonce z divokého Baračského společenství, pozvedla nesmírně jeho vážnost mezi korzáry. K Zaporavovi a jeho zástupcům se vždy choval uctivě, nikdy však podlézavě ani drze.

I ti nejtupější muži posádky si museli uvědomit rozdíl mezi nemluvným a zachmuřeným kapitánem a pirátem z ostrovů, který měl smích neustále po ruce, zpíval přisprostlé písně v několika jazycích, pil jako bezedný a zcela očividně nemyslel na zítřek.

Možná, že kdyby si Zaporavo uvědomil, že je srovnáván, i když nevědomky s člověkem, který žije pod stěžněm, propadl by zlostiněmu vzteku. On však byl pohlcen ve svých pochmurných myšlenkách, které byly černější a chmurnější než roky, které prožil. Obracel se ke svým snům o vlastní velikosti a slávě a ke snům o vlastnictví dívky, které v něm vyvolávalo trpké potěšení, jako ostatně všechny jeho sny a radosti. A dívka, která byla součástí jeho snů, upírala častěji a častěji zrak na černovlasého obra, který vynikal mezi svými druhy ať už ve hře nebo v povinnostech. Conan na ni nikdy nepromluvil, ale jeho pohled byl více než výmluvný. Byla si vědoma významu toho pohledu a přemýšlela o tom, zda riskovat a hrát tuto nejistou hru.

Neuplynulo mnoho času mezi dobou, kdy žila v Kordavských palácích a dobou, ve které žila teď. Jí se však zdálo, že uplynula už celá věčnost od chvíle, kdy ji Zaporavo odnesl křičící z hořící karavy, kterou jeho vlci přepadli a vyplenili. Ona, zkažená a milovaná dcera kordavského vévody, rychle poznala, co to znamená být hračkou korzárových choutek. Byla však mladá a přizpůsobivá a přežila tam, kde by většina starších žen zemřela. Ohnula se, ale nezlomila. Podařilo se jí dokonce najít radost i v takovém životě.

Ten život byl velmi nejistý, byl podobný snu a ostře kontrastoval s tím, co se okolo ní odehrávalo. Boje, vítězství, drancování a útoky. A podivné Zaporavovy sny způsobily, že tento život by čím dál tím nejistější a riskantnější než život obyčejného korzára.

Nikdo nevěděl, jaké jsou jeho nejbližší plány. Tak například teď se vzdalovali od pobřeží a pluli dál a dál směrem k modrému neznámu, kterému se obyčejně námořníci vyhýbali. Lodi, které se vydaly tímto směrem, bez výjimky zmizely z dohledu a časem i z paměti lidí. Znamá pevnina zůstala daleko za zády a před zraky námořníků se v nedohlednu stýkala mořská a nebeská pláň. Tady nebyla široko daleko žádná kořist. Žádná města hodná vyplenění, žádné lodi, které by mohli vykrást a zapálit. Muži začali reptat i když si dávali pozor, aby tyto jejich protesty nezaslechl jejich nemilosrdný pán. Ten přecházel ve dne v noci po zadní palubě nebo se v kajutě skláněl nad prastarými mapami. Hledal cestu v práchnivých tabulkách a knihách prožraných červy. Tu a tam promluvil se Sančou a ta řeč jí připadala beze smyslu. Mluvil o ztracených kontinentech, o vybájených ostrovech, dřímajících uprostřed zasněžené neposkvrněné modří oceánů. Mluvil o strašlivých obludách, které stráží nesmírné poklady nastrádané pradávnými králi, kteří žili tak dávno, že na tu dobu lidé už zapomněli.

Sanča naslouchala a štíhlými pažemi si objímala půvabná kolena. A její myšlenky utíkaly častěji a častěji z podivného světa jejího pána k čistě řezaným rysům velkého barbara, jehož smích byl tak bezprostřední a

přesvědčivý, jako sám mořský vítr.

Tak dorazili po mnoha týdnech na dohled země na západním obzoru a při východu slunce spustili kotvu v mělké zátoce. Pláž se táhla jako bílá stěna okolo travnatých úbočí, lemujících pahorky porostlé hustým stromovím. Vítr přinášel od ostrova vůni ovoce a koření a Sanča tleskala rukama při představě toho, co najdou v jeho nitru. To nadšení se však rychle změnilo v nevrlost, když jí Zaporavo přikázal setrvat na palubě tak dlouho, dokud pro ni nevzkáže. Nikdy nezdůvodňoval své rozkazy a ani Sanča neznala důvody jeho rozhodnutí. Možná, že v jeho nitru byl ukryt jakýsi potměšilý ďábel, který jej nutil neustále a bez příčiny jí ubližovat.

Stála tedy s toužebným výrazem u lodního zábradlí a pozorovala muže veslující v člunu po klidné hladině zátoky, která v záři ranního slunce jiskřila jako posetá démanty. Viděla ještě, jak vystoupili z člunu a v těsném hloučku s připravenými zbraněmi zaujali na pláži obranné postavení. Několik z nich se pak vydalo vlevo a vpravo ke stromům, které lemovaly písčný pás. Byl mezi nimi, jak si všimla, i Conan. Ta vysoká, do hněda opálená postava a pružný krok nemohl patřit nikomu jinému. Námořníci si o něm šeptem vyprávěli, že nepatří k civilizovaným národům, že je to Cimmeřan, jeden z těch severních barbarů, jejichž nájezdy rozpoutávaly děs a hrůzu mezi jejich jižními sousedy. V každém případě cítila, že je v něm cosi, jakási neobyčejná životní síla, snad spojená s jeho divošským původem, která jej odlišuje od ostatních divokých příslušníků korzárské posádky.

Bukanýři se nakonec v nepřerušovaném tichu osmělili a pobřežím se rozléhaly jejich výkřiky. Skupinka se rozdělila, muži se rozeběhli po pobřeží a hledali ovoce. Sanča viděla, jak trhají cosi na stromech a v nízkých křovinách a v ústech se jí začínaly sbíhat sliny. V marném vzteku si dupla malou nohou a zaklela tak, jak se to naučila od námořníků, pro něž bylo rouhání božům denním chlebem.

Muži na pobřeží našli různé druhy jedlého ovoce, mimo jiné i jeden, který měl nazlátlou slupku a byl obzvláště chutný. Zaporavo se však hledání a sklizně ovoce neúčastnil. Když jeho zvědové nenašli stopy ani zvěře, ani člověka, zůstal stát na okraji zeleného pásu a upřeně pohlížel do vnitrozemí. Pak si posunul pochvu s mečem blíže k ruce a s krátkým rozkazem vyrazil k nejbližší skupince stromů. Kormidelník, který jej provázel, se pokusil proti jeho rozhodnutí protestovat a byl odměněn surovým úderem do obličeje. Zaporavo byl rozhodnut vydat se do vnitrozemí sám. Toužil po tom zjistit, zda ostrov, ke kterému doplul, je tentýž o kterém mluví tajemná Skélská kniha. Ten ostrov, o kterém kniha mluvila, prý ukrývá krypty plné zlatých předmětů, zdobené neznámými hieroglyfy a strážené podivnými nestvůrami. Zaporavo se o svou vědomost nechtěl dělit s nikým, natož s muži své posádky.

Sanča, která s napětím pozorovala ze zvýšené zádi dění na pobřeží, viděla Zaporava zmizet v zelené stěně listoví. O chvíli později zahlédla, jak se Conan rychle rozhlédl po námořnících roztroušených tu a tam po pláži. Vzápětí baračský uprchlík zmizel mezi stromy stejným směrem, kterým se vydal Zaporavo. Sančina zvědavost byla napnuta do krajnosti. Čekala, že se oba muži co nevidět objeví, ale mylila se. Námořníci se stále bezcílně potulovali po pláži a někteří se zatoulali i dále do vnitrozemí. Mnozí si však lehli do stínu palem a spali. Čas běžel a Sanča byla stále neklidnější. Slunce začalo pálit a přestože byla nad zadní palubou natažena ochranná plachta, bylo čím dál tím tepleji. Sanče bylo horko a v nehybném tichu, které se vznášelo nad lodí, se zoufale nudila. Přitom jen kousek dál, za modrým páskem mělké mořské zátoky se rozprostíralo zelené tajemství plné chladných stínů. Stromy obrostlá pláž a hájky porostlé pastviny Sanču neodolatelně lákaly. A ještě víc ji lákalo tajemství, které zahalovalo Zaporavovo a Conanovo zmizení.

Dobře však znala trest, který by ji stihl za to, že neuposlechla rozkazů svého nemilosrdného pána. Delší dobu seděla zmitána protichůdnými pocity. Nakonec se rozhodla, že tohle dobrodružství stojí i za bičování, které jí Zaporavo pravděpodobně uštědří. Bez dalšího zaváhání shodila z nohou lehké sandály, vyklouzla z košílky a na okamžik zůstala stát na palubě nahá jako Eva. Přehoupala se přes zábradlí. Sešplhala po lodním řetězu, vylouzla do vody a doplávala na pobřeží. Chvilku stála na pláži a přešlapovala, protože jí písek šimral na chodidlech. Přitom se rozhlížela po posádce. Zahlédla jen pár mužů daleko na pobřeží. Mnoho námořníků tvrdě spalo ve stínu stromů a někteří z nich ještě svírali v ruce zbytky nazlátlého ovoce. Sanču napadlo, jak je divné, že většina námořníků usnula teď, ráno, a spí tak tvrdě.

Nikdo na ni nevolal, když přecházela bílý pás písku a nořila se do stínu lesa. Jak brzy zjistila, rostly

stromy v nepravidelných skupinách a mezi nimi se prostíraly zvlněné, pastvinám podobné louky. Pomalu postupovala do vnitrozemí směrem, kterým se ubíral Zaporavo. Byla okouzlena zelenými pahorky, které se před ní otvíraly. Mírná úbočí a svahy, jeden za druhým, pokryté hustým kobercem nízké zeleně, přerušené tu a tam chomáčem křovin. Zdálo se jí, že se okolí jakýmsi podivným způsobem prolíná, jedna část okolí do druhé, krajina byla jednoduchá, přitom však jakoby současně rozlehlá i úzce ohraničená. A jako podivné kouzlo nad tím vším panovalo zasněné, hluboké ticho.

Pak dívka dorazila na plochý vrchol dalšího pahorku, obrostlého vysokými stromy. Zasněná nálada kouzelné země vil se před ní náhle rozplynula při pohledu na to, co leželo v podupané trávě, zbarvené do ruda. Sanča proti své vůli vykřikla a ucouvla. Pak se vzchopila a celá roztřesená, s hrůzou rozšířenými očima postoupila kupředu.

Na téměř parkovém trávníku tam ležel Zaporavo s prázdnými očima upřenými vzhůru. V hrudi mu zela hluboká rána. Jeho meč se válel nedaleko ztuhlé ruky. Jestřáb dnes dolétal.

Nedá se říci, že by Sanča pohlížela na tělo svého pána lhostejně. Neměla jediný důvod jej milovat, ale cítila to, co by v tomto případě cítila každá dívka při pohledu na mrtvé tělo muže, který si její tělo vzal jako první. Neplakala, ani neměla pláč na krajíčku. Roztřásla se však jako list, krev jí tuhla v žilách a z posledních sil vzdorovala záchvatu hysterie.

Rozhlédla se kolem po muži, který, jak byla přesvědčena, musí být nablízku. Kolem však viděla jen kruh vysokých, hustě listnatých pralesních velikanů a za nimi namodralá úbočí. Že by se korzárův odpůrce odplazil smrtelně zraněn někam do úkrytu? Od těla nevedla žádná krvavá stopa. Udiveně popošla směrem k stromové hradbě. Pak náhle ztuhla, když zaslechla ve smaragdovém listí šustot, který určitě nemohl způsobit vítr. Přistoupila ještě blíže a upřela zrak do listnaté hlubiny.

"Conane?" volala pátravě. Její hlas byl ztracený a slabý v nesmírném tichu, které bylo náhle plné napětí.

"Conane!" vykřikla zoufale. "To jsem já, Sanča! Kde jsi? Conane, prosím tě..."

Hlas jí selhal. Hnědé oči jí naplnila nevyslovená hrůza. Z rudých rtů se jí vydral nesrozumitelný výkřik. Tělo jakoby jí ochrnulo. Teď, když tak zoufale potřebovala utíkat, nemohla se pohnout. Mohla jen zoufale, neartikulovaně křičet.

2.

Když Conan viděl, jak se Zaporavo potají ztrácí v porostu, cítil, že teď nastala šance, na kterou čekal. Nejedl žádné ovoce, nepřidal se k radovánkám svých druhů. Všechny jeho smysly byly zaměstnány pozorováním korzářského kapitána. Zaporavovi muži, zvyklí na podivné nálady svého náčelníka, nebyli příliš překvapeni, když se vydal na průzkum neznámého a pravděpodobně nebezpečného ostrova sám. Věnovali se svým vlastním zábavám a nikdo z nich si nevšiml toho, že se Conan odplížil jako lovící leopard za odcházejícím kapitánem.

Conan nepodceňoval svůj vliv na posádku. Zatím však si nedobyl v boji a při loupežných nájezdech právo vyzvat kapitána k souboji na život a na smrt. V této oblasti byly mořské pláně úplně pusté, a tak neměl možnost osvědčit se tak, jak to přikazovaly pirátské zákony a zvyklosti. Kdyby zaútočil na náčelníka otevřeně, měl by proti sobě celou posádku. Dobře však věděl, že kdyby zabil Zaporava bez vědomí mužstva, nemusel by se obávat jejich zbytečné věrnosti mrtvému. V takových vlčích smečkách se počítá jenom s živými.

Následoval proto Zaporava s mečem v ruce a s nedočkavostí v srdci. Po nějaké době dorazil na rovný vrcholek jakéhosi pahorku, obklíčený vysokými stromy. Mezi jejich kmeny viděl zelené plochy mírně zvlněných vyvýšenin, které se ztrácely v namodralé dálce. Ve středu mýtiny se Zaporavo, který vycítil svého pronásledovatele, otočil s rukou na jílcí meče.

Korzár zaklel.

"Proč mě sleduješ, ty pse?"

"Jen blázen se může takhle ptát," zasmál se Conan a vykročil ke svému, teď už bývalému veliteli. Na rtech mu pohrával úsměv a v modrých očích mu divoce blýskalo.

Zaporavo s divokou kletbou tasil meč a když se baračský pirát vrhnul do útoku, zazvonila ocel o ocel.

Conan zaútočil bezohledně a příliš se nekryl. Zpívající čepel meče mu nad hlavou opsala lesklý namodralý kruh.

Zaporavo byl veterán, který prošel stovkami bojů na moři i na souši. Málomluvný muž na světě byl zkušenější a zručnější v šermířském umění. Nikdy v životě však nestál proti meči, který byl ovládán svaly zocelenými životem v divokých zemích za hranicemi civilizace. Teď stála proti jeho dokonalému šermířskému umění oslepující rychlost a síla, o jaké se civilizovanému člověku ani nezdálo. Způsob, jakým Conan bojoval, byl zvláštní, ale přitom přirozený a podvědomý jako boj vlka. Jemné šermířské finesy byly proti jeho divokosti platné stejně málo, jako zkušenosti profesionálního boxera proti útoku leoparda.

Zaporavo bojoval tak, jak ještě nikdy předtím. Napínal všechny síly, aby odrážel čepel, která mu poletovala jako blesk nad hlavou. Ocítl se v tísnivém postavení a zachytil drtivý úder čepelí své zbraně těsně pod košem. Ucítil, jak mu po příšerném nárazu zmrtvěla celá paže. Sek byl okamžitě následován výpadem vedeným takovou silou, že hrot Conanovy zbraně projel kroužkovou zbrojí i žebry jako papírem a zasáhl srdce. Zaporavo zkroutil rty v krátkém záchvěvu bolesti, ale věren své povaze až do konce, nevydal jediný zvuk. Byl mrtev dřív, než dopadl na udupanou travu, ve které se jako rozsypané rubíny třpytily krvavé krůpěje.

Conan setřásl rudé krůpěje z čepele své zbraně a nepříliš vesele se ušklíbl. Pak se protáhl jako velká kočka – a náhle strnul. Výraz spokojenosti se změnil ve výraz nevěříčího úžasu. Stál jako socha, jen v ruce potěžkával meč.

Jak totiž zvedl oči od zabitého protivníka, padl mu zrak na stromy obklopující mýtinu a na ubíhající prostor za nimi. A právě tam spatřil něco neuvěřitelného a nevysvětlitelného. Přes oblé úbočí jednoho z pahorků se přehoupla vysoká, černá a úplně nahá postava, která nesla na rameni stejně nahou postavu bílou. Zjevení zmizelo stejně rychle, jak se objevilo a zanechalo přihlížejícího Conana s ústy otevřenými úžasem.

Piráta se rozhlédl po okolí, nejistě pohlédl směrem odkud přišel a divoce zaklel. Byl v rozpacích a poněkud vyveden z míry, dá-li se tento výraz použít pro někoho s nervy ze železa, jako měl on. Uprostřed skutečné, i když exotické krajiny se náhle objevilo prchavé zjevení, neskutečné a podobné noční můře. Conan nepochyboval ani o svém zraku ani o své přičetnosti. Viděl něco nemožného a neskutečného. Už pouhá přítomnost černé postavy, která se mihla krajinou s bílým zajatcem přes rameno, byla dost nesmyslná, ale ta černá postava byla navíc nepřírodně vysoká.

S pochybovačným potřesením hlavy se Conan vydal k místu, kde zahlédl podivné zjevení. Nepřemýšlel o tom, zda je to, co dělá, moudré. Jeho zvědavost byla napjata do krajnosti, a tak neměl na výběr. Musel ji uspokojit.

Postupně procházel svah za svahem, všechny stejně pokryté trávnickem, který by se vyjímal spíš v parku, než zde. Všechny stejně porostlé chomáči keřů. V zásadě se však krajina postupně zvedala, i když stoupal a sestupoval po mírných úbočích s únavnou pravidelností. Seskupení oblých hřebenů a mělkých údolíček bylo matoucí a zdánlivě nekonečné. Nakonec však Conan vystoupil na místo, které jak věřil, bylo nejvyšším vrcholkem ostrova, a zůstal stát při pohledu, který se mu naskytl. Před ním se tyčily zářící zelené zdi a věže, které, než přišel na toto místo, tak dokonale splývaly se zelení krajiny, že byly téměř neviditelné.

Zaváhal, podvědomě se dotkl rukou meče a poháněn ostruhou zvědavosti vykročil kupředu. Nikde nespátl jedinou živou bytost. Tak došel k vysokému oblouku, který se otvíral v zakřivené zdi. Brána neměla vrata, byl to pouhý prázdný oblouk. Conan opatrně nahlédl dovnitř. Uviděl prostor, který ze všeho nejvíc připomínal rozlehlé otevřené nádvoří, porostlé hebkou travou a obklopené kruhovou zdí z podivného, napůl průsvitného materiálu. Z nádvoří se otvíraly oblouky na několika místech. Conan se vydal s připraveným mečem po špičkách dál. Namátkou si vybral jeden ze vchodů a prošel do dalšího nádvoří, které bylo podobné prvnímu. Přes vnitřní zeď spatřil ozdobné vrcholky jakýchsi věžovitých staveb. Jedna z nich byla vestavěna i do vnitřní zdi druhého nádvoří. Vedly k ní široké schody, přistavěné u zdi. Conan se po nich vydal vzhůru a přemýšlel, zda je to, co vidí skutečné nebo zda se nachází uprostřed snu, způsobeného černým lotosem.

Na vrcholku schodů se ocítl na zdi lemované římse, nebo snad balkonu. Teď si mohl prohlédnout věž

mnohem podrobněji, ale nenacházel v nich jaksi žádný řád a smysl. Uvědomil si, že tyhle věže nemohl postavit žádný člověk. Jejich architektura měla svou souměrnost a systém, ale byla to souměrnost šilená, systém odporující lidské přičetnosti. Co se týče rozložení města, hradu nebo jakkoliv by se dala tato stavba nazvat, viděl dost na to, aby si uvědomil, že se jedná o velké množství kruhových nádvoří, spojených mezi sebou. Každé bylo obklopeno samostatnou zdí a spojeno s vedlejšími prostorami obloukovitými průchody. Všechna tato nádvoří byla seskupena kolem podivných věží uprostřed. Když se Conan obrátil na opačnou stranu, utrpěl mírný šok a rychle se přikrčil za balkónovou zídku. Užasle vyhlížel ven.

Balkón nebo římsa, na které byl, se tyčila mnohem výš, než zeď protější a Conan přes ni snadno viděl do dalšího travnatého nádvoří. Vnitřní křivka protější zdi se lišila od těch, které viděl. Nebyla hladká, byla pokryta pásy, které vypadaly jako police. Police byly naplněny drobnými předměty, jejichž přesný tvar nebyl schopný rozeznat.

V tom okamžiku však věnoval Conan podivné zdi málo pozornosti. Ta se upírala na skupinu tvorů, kteří dřepěli okolo tmavozeleného jezírka ve středu nádvoří. Ty bytosti byly nahé a černé, s tělem člověka, ale i ten nejmenší z nich byl tak vysoký, že by mu Conan sahal sotva k ramenům. Byli spíš štíhlí než svalnatí, ale měli dobře formované postavy, bez jakéhokoliv náznaku abnormality, s výjimkou své velké výšky. Conan však i na vzdálenost, která je dělila, cítil podivné ďábelské zlo, čišící z jejich podoby.

V jejich středu stál nahý, roztřesený mladík, kterého Conan ihned poznal. Byl to nejmladší námořník na palubě Vagabunda. On byl tedy tím zajatcem, kterého černý tvor nesl po úbočí travnatého porostu. Conan nezaslechl zvuk zápasu, neviděl ani, že by některý ze štíhlých, ebenových obrů byl poraněn. Mladík se pravděpodobně zatoulal do vnitrozemí a ztratil se svým druhům. Černý muž na něj počkal v záloze a zajařil jej bez boje. Conan podvědomě nazýval černá stvoření černými lidmi, protože jej případnější jméno nenapadlo. Instinkt mu však pravil, že tato vysoká, ebenová stvoření nejsou v pravém slova smyslu lidmi.

Nedoléhal k němu jediný zvuk. Černí na sebe kývali a gestikulovali, ale zdálo se, že nemluví. Alespoň ne ústy a nahlas. Jeden z nich, který seděl na bobku před schouleným mladíkem, držel v ruce cosi, co se podobalo píšťalce. Pak nasadil předmět k rtům a očividně do něj foukl, i když Conan nezaslechl žádný zvuk. Ale mladý Zingařan musel něco slyšet nebo cítit, protože se přikrčil ještě víc. Třásl se a kroutil jako v agonii, pak se jeho pokroucené končetiny začaly pohybovat pravidelněji a tato pravidelnost se rychle změnila v podivný rytmus. Kroucení přešlo v divoké, bolestivé škubání a pak do pravidelného pohybu. Mladík začal tančit, tak, jak tančí kobra, závislá na tónech fakirovy píšťalky. V tom tanci nebyla žádná radost nebo bezmyšlenkovitě oddání se melodii. Jistě, mladík se melodii oddal nebo spíše podal, ale bylo jasné, že tak činí bez vlastní vůle, že tančí, aniž o tom ví. V jeho pohybech byla jakési bezmocné odevzdání, cosi, čemu se těžko přihlíželo a co mělo daleko k tanci, kterým lidé projevovali svoji radost. Zdálo se, že nezvučná melodie píšťalky ovládá nejtajnější kouty chlapcovy duše a přisprostlými prsty se snaží násilím z něj vyrvat nejtajnější myšlenky ukryté na dně jeho nitra. Conan cítil, že se tady setkává se zhuštěnou sprostotou, s výpotkem tajných nenávistí, s koncentrovanou chlípností. Cítil, jak se na povrch derou utajené vášně, podpořené nátlakem. Vzrušení bez potěšení, bolest, která se druží s chtíčem. Bylo to jako pozorovat duši vysvlečenou do naha, jakoby všechny, i ty nejtajnější kouty duše a její tajemství ležely v prachu pod vašimi nohama.

Conan se na to díval ztuhlý odporem a roztřesený nevolností, která se v něm zmáhala. On sám byl jednoduchý jako dravec, jako vlk, ale přesto nebyl imunní k odporným tajemstvím hnijících pradávných kultur. Znal ulice Zamory, znal ženy Shadizaru nazývaného prokletým. Ale tady vycítil zlo, které nebylo z normálního světa, které přesahovalo rozměry obyčejné lidské degenerace. Tady to byla zvrácená vývojová větev, která omylem vypučela na stromu života, která vykvetla a přinesla plody lidskému pochopení nestravitelné. Conan nebyl šokován bolestivými pohyby a křečovitými pózami, které zmítaly tělem ubohého mladíka, ale nesmírnou odpudivostí a sprostotou podivných černých tvorů, kteří byli schopni vylákat na světlo tajemství pohřbená v nejtemnějších koutech lidské duše. A co víc, byli schopni v pohledu na nestoudné obnažování těchto lidských tajemství najít potěšení, bavit se něčím, s čím by se člověk neměl setkat ani v nejstrašnějších snu.

Černý mučitel náhle odložil podivnou píšťalku, vstal a vztyčil se nad bílou postavou. Uchopil mladíka za

krk a stehno a ponořil ho hlavou napřed do zeleného jezírka. Svou oběť držel pod hladinou a Conan jen tu a tam zahlédl v zelené vodě prosvítat bílé záblesky. Pak se ostatní černí začali neklidně pohybovat a Conan se rychle ukryl za kamennou římsou v obavě, aby jej některý z nich nespátl.

Za nějakou chvíli jej však opět překonala zvědavost a on opatrně vystrčil hlavu. Černí právě procházeli obloukovým otvorem do vedlejšího nádvoří. Jeden z nich ukládal cosi do police na protilehlé zdi a Conan v něm poznal toho, který před tím mučil mladého námořníka. Byl ještě vyšší než jeho druhové a ve vlasech měl drahokamy zdobenou pásku. Mladý Zingafan zmizel. Černý obr následoval své společníky a za chvíli je Conan viděl vycházet z tohoto zámku hrůzy právě tou branou, kterou vstoupil dovnitř. Pomalu se vzdalovali po zelených úbočích směrem odkud Conan přišel – k pobřeží. Nikdo z nich nebyl ozbrojen, ale Conan si byl přesto jistý, že plánují další útok proti korzárům.

Byl rozhodnutý korzáry varovat, ale dřív, než se vydal na cestu, chtěl zjistit, co se vlastně stalo s chlapcem.

Rychle seběhl po schodech, přeběhl nádvoří a prošel obloukem na místo, které Černí před nedávném opustili. Teď si mohl zblízka prohlédnout podivnou zeď. Byla pokryta úzkými římsami, vysekanými z kusů kamene a na nich jako na policích byly jedna vedle druhé vyrovnány tisíce drobných sošek, zbarvených převážně nevýraznou šedí. Tyto figurky, sotva větší než lidská dlaň s prsty, byly zhotoveny tak dokonale, že Conan bez obtíží rozeznával charakteristické rysy jednotlivých ras. Podoby Zingafanů, Argosanů, Ophiřanů nebo Kushitských pirátů byly až neuvěřitelně věrné. Figurky Kushitů stejně jako jejich živé vzory byly černé, Conan cítil jakousi podivnou nejistotu, když pohlížel na ryto mrtvé nehybné figurky. Budily v něm zdání skutečnosti, které jej znepokojovalo. Opatrně některé z nich ohmatal. Nebyl si jist, z jakého materiálu jsou zhotoveny. Na první dotek se mu zdálo, že se jedná o zkameněnou kost, ale nedovedl si představit, že by se někde objevilo naleziště zkamenělých kostí tak rozsáhlé, aby se s ním plýtvalo v takovém množství.

Všiml si také, že typy ras, které zná, jsou uloženy v horních řadách. Na nižších místech stály figurky, jejichž podoby mu byly zcela neznámé. Bud' představovaly postavy, které si umělec vymyslel, nebo rasy, které zmizely v hlubině času a byly zapomenuty.

Conan netrpělivě potřásl hlavou a obrátil se k jezírku. Kruhové nádvoří neposkytovalo jedinou možnost úkrytu a protože chlapcovo tělo nebylo nikde vidět, muselo ležet na jeho dně.

Conan přistoupil k nehybné, zelené ploše a pokoušel se zrakem proniknout pod její povrch. Měl pocit, že hledí do silného, zeleného skla, čirého a přeci silně zkreslujícího. Jezírko nebylo velké, přibližně kruhové a jeho okraj byl lemován zeleným nefritem. Když pohlédl dolů, spatřil kulaté dno. Jaká byla hloubka, si netroufl určit, ale musela být značná, protože se Conanovi zdálo, že pohlíží do bezedné šachty. Byl překvapen tím, že dohlédl na dno, ale bylo tomu tak. Viděl je neskutečně vzdálené, matoucí, zahalené stínem, ale viditelné. Zdálo se mu, že tu a tam se v hlubině objevil jasnější záblesk, ale nebyl si tím jist. Jedno však jisté bylo. Kromě podivné zelené vody bylo jezírko prázdné.

Kam se tedy, u Croma, poděl len hoch, kterého, jak viděl na vlastní oči, v jezírku utopili? Conan se narovnal, mimoděk si posunul meč a rozhlédl se znovu nádvořím. Pak upřel oči na jednu z nejvyššího polic. Právě tam černý obr cosi položil. A náhle Conanovi na opáleném těle vyrazil studený pot.

Váhavě, jakoby přitahován neznámou silou, přistupoval pirát k lesklé zdi. Omámen podezřením tak hrozným, že si jej netroufl ani vyslovit, upřel zrak na poslední figurku na nejhořejší polici. Hrůzná podoba byla nepochybná. Stál před ním zingarský mladík, nehybný, zmenšený do velikosti trpaslíka, ale rysy jeho tváře nenechávaly Conana na pochybách. Meč se mu kýval v bezvládné ruce a on tam stál s otevřenými ústy, ochrnut setkáním s tím, co bylo mimo dosah chápání lidského mozku.

O jednom se však nedalo pochybovat. Tajemství trpasličích figurek bylo teď jasné. Za tímto objevem se však ukrývalo další, mnohem hroznější tajemství důvodu jejich existence.

3.

Conan nebyl později sto určit, jak dlouho stál ve zmatených úvahách. Z nehybnosti jej vytrhl jakýsi hlas. Byl to ženský hlas, který se ozýval hlasitěji a hlasitěji, jako by se jeho majitelka blížila. Conan ten hlas

poznal a jeho ochrnutí okamžitě zmizelo.

Rychlý pohyb jej vynesl vzhůru po polkových římsách, kde se zastavil a odkopl na obě strany hustě nastavené sošky, aby získal místo pro nohy. Další skok a to už se vytahoval na korunu zdi, aby nahlédl přes ni. Byla to vnější zeď a Conan viděl zelenou pastvinu, která se rozkládala okolo paláce.

Po jejím hebkém povrchu spěšně kráčel jeden z černých obrů a pod jednou paží nesl křičící zajatkyni stejně snadno, jako by normální dospělý nesl zpupné dítě. Byla to Sanča. Vlasy jí vlály v neuspořádané záplavě kolem hlavy a její olivová pleť ostře kontrastovala s lesklou černí jejího věznitele. Ten si ani v nejmenším nevšímal jejího odporu ani křiku a mířil k hlavní bráně.

Ve chvíli, kdy vstoupil dovnitř, seskočil Conan dolů ze zdi a tiše přeběhl k bráně do vedlejšího nádvoří. Za ní se přikrčil a pozoroval obra, který se objevil na nádvoří s jezírkem. Sanču stále svíral pod paží. Ted' si mohl Conan toho podivného tvora prohlédnout podrobněji.

Zblízka byla ladnost těla a končetin ještě zřetelnější. Pod ebenovou kůží se pohybovaly dlouhé, oblé svaly a Conan nepochyboval o tom, že obludný obr by byl schopen vytrhat člověku holýma rukama úd za údem. Další zbraní byly jistě i nehty na rukou, které měly stejný tvar jako drápy kočičitých šelem. Tvář vypadala jako maska vyřezaná z ebenu. Oči měl tvor žlutavě zlaté, plné záře a lesku. Jeho tvář však byla nelidská. Každá linie, každý rys byl poznačen zlem – zlem tak nesmírným, že překračovalo i to nejhorší, co dřímalo v člověku. Tento tvor nebyl člověkem, nemohl být. Vyrosl jako podivná forma života z hlubin čehosi prokletého – jako výsledek zvráceného vývojového procesu.

Obr odhodil Sanču na trávník. Plazila se pryč a křičela hrůzou a bolestí. Obr se rozhlédl kolem a zelenohnědé oči se při pohledu na rozházené sošky zúžily. Pak se ale obrátil ke své zajatkyni, uchopil ji za krk a v rozkroku a s jasným úmyslem vykročil k jezírku. V té chvíli vyklouzl Conan ze svého úkrytu a tichý jako vítr smrti se rozběhl přes trávník.

Obr se náhle otočil a oči mu při pohledu na bronzového mstitele zablýskly. V prvním překvapení povolil své sevření a Sanča se mu vykroutila z rukou a padla do trávy. Ruce s drápy se rozpráhly a pozvedly, ale Conan proklouzl pod nimi a prohnal obrovi svou čepel podbřiškem. Černý padl jako podťatý strom a z rány mu tryskala krev. V následující chvíli se Conan ocitl v divokém sevření, když se k němu vrhla Sanča a v nepřičetném záchvatu hrůzy a úlevy jej objala.

S kletbami se jí vymanil z objetí, ale jeho odpůrce byl mrtev. Zlatohnědé oči už ztratily svůj lesk, dlouhé ebenové údy znehybněly.

"Oh, Conane!" vzlykala Sanča a tiskla se k němu, "co s námi bude? Co je to za obludy? Určitě jsme se ocitli v pekle a tohle byl ďábel..."

"Potom ted' v pekle jeden ďábel chybí," ušklíbl se divoce baračský pirát. "Ale jak tě chytil? Přepadli lod'?"

"Nevím," pokoušela si osušit slzy a šmátrala po sukni. V tom okamžiku si uvědomila, že žádnou nemá.

"Doplavala jsem na pobřeží. Viděla jsem, jak ses vydal za Zaporavem, a tak jsem vás sledovala. Pak jsem našla Zaporavu – to jsi byl ty, kdo ho, ty jsi ho...?"

"Kdo jiný?" zavrčel. "A co potom?"

"Něco se hýbalo mezi stromy," otfásla se, "myslela jsem si, že jsi to ty. Tak jsem na tebe volala a pak jsem viděla jak ten – ta černá věc dřepí jako opice ve větvích a upírá na mě oči. Bylo to příšerné.

Nemohla jsem se ani hnout. Tak jsem křičela a křičela. Pak to seskočilo ze stromu a chytilo mě to a..."

Ukryla tvář do dlaní a při té vzpomínce se znovu nekontrolovatelně otfásla.

"No, ted' se hlavně musíme dostat odtud," zavrčel a chytil ji za zápěstí. "Pojď, musíme se dostat k mužstvu..."

"Když jsem se vydala za vámi, spala většina posádky pod stromy na pláži," odpověděla.

"Spali?" vykřikl udiveně. "Jak je to, u všech ďáblů, možné..."

"Poslouchej!" obrátila se a v té chvíli se proměnila v bílé, roztřesené ztělesnění strachu.

"Já jsem to slyšel," odsekl, "bolestný výkřik! Počkej!"

Znovu se vyšplhal vzhůru po policích a nahlédl přes okraj zdi. Pak začal klít s takovou divokostí, že se na něj Sanča vyděšeně podívala. Černí se vraceli, ale nepřicházeli sami, nebo s prázdnýma rukama. Každý z nich nesl bezvládné lidské tělo. Někteří dokonce dvě, A jejich zajatci samozřejmě patřili ke korzárské posádce. Námořníci viseli bezvládně v pažích svých únosců a nebýt toho, že se tu a tam některý z nich

slabě pohnul, považoval by je Conan za mrtvé. Všichni byli odzbrojeni, ale šaty jim únosci nechali. Jeden z Černých nesl celý náklad mečů a tesáků v pochvách. Měl plnou náruč ocelových čepelí. Tu a tam vydal některý z námořníků neartikulovaný zvuk, jako opilec, který mluví nevědomky ze spaní.

Conan se rozhlížel jako vlk zahnaný do kouta. Z nádvoří s jezírkem vedly jen tři východy. Východním obloukem Černí odcházeli a tudy se teď téměř jistě vrátí. Jižním obloukem se sem dostal Conan. Za západním byl ukryt před Černým, který přinesl Sanču. Ve spěchu si však nestačil prohlédnout, co vlastně za tímto obloukem je. Bez ohledu na to, že neměl žádnou představu o rozložení celého paláce, musel se rozhodnout okamžitě.

Seskočil ze zdi a spěšně vrátil na místo popadané sošky. Se stejným zoufalým spěchem popadl mrtvolu, odtáhl ji k jezírku a vhodil ji do něj. Tělo se okamžitě ponořilo a ihned na něm byly vidět podivné změny. Začalo se zmenšovat, měnit barvu a hmotu. Se zachvěním se spěšně odvrátil. Pak uchopil svou společnici za ruku a zamířil k jižnímu oblouku. Po cestě jí vysvětloval, co se stalo.

"Lapli snad celou posádku," vykládal jí ve spěchu. "Nemám zatím žádný plán, ale musíme se někde schovat a počkat, co se bude dít. Dokud nenahlédne nikdo do jezírka, možná, že nepoznají, že tady někdo byl."

"Uvidí krev v trávě."

"Třeba si budou myslet, že ji prolil některý z nich," odpověděl. "To už musíme riskovat."

Tedy byli v nádvoří, odkud Conan pozoroval utrpení mladého námořníka. Conan vyvedl dívku nahoru po schodech na svou původní pozorovatelnu na jižní zdi a přinutil ji skrčit se za zábradlím. Nebyl to žádný zvláštní úkryt, ale lepší tady nebyl.

Sotva se usadili, začali Černí zaplňovat první nádvoří. V úpatí schodiště, nad kterým se Conan se Sančou ukrývali, se ozvalo podivné zařinčení. Conan znehybněl a sevřel rukojeť meče. Černí však schodišti nevěnovali nejmenší pozornost. Prošli obloukem v jihozápadní zdi a Conan uslyšel řadu dutých úderů a několik zasténání. Obři shazovali své zajatce na travnatou zem. Sanče se ze rtů vydralo hysterické zachichotání a Conan ji rychle ucpal dlaní ústa, aby zadusil ten nepřírozený smích dřív, než je stačí prozradit.

Po chvíli se ozval dupot mnoha nohou na trávě a vzápětí zavládlo ticho. Conan opatrně nahlédl přes zeď; nádvoří bylo prázdné. Černí se opět přesunuli do následujícího nádvoří, kde dřepěli na bobku v trávě kolem jezírka. Zdálo se, že nevěnují pozornost krvavým skvrnám na trávě ani na nefritovém okraji nádrže. Zdálo se, že něco podobného tady není žádnou výjimkou. Černí byli zabrání do jakési podivné, cizím lidem zcela nepochopitelné, porady. Vysoký Černý hrál opět na svou zlatou píšťalu a jeho společníci naslouchali bez jediného pohybu, podobní ebenovým sochám.

Conan uchopil Sanču za ruku a potichu a příkrčen, aby jeho hlava nebyla vidět nad okrajem zdi, začal sestupovat dolů. Roztřesené dívce nezbylo, než jej následovat. Vyděšená Sanča vrhala ustrašené pohledy na bránu vedoucí na nádvoří s jezírkem. Z těchto míst však nebylo možno zahlédnout ani jezírko, ani příšerné postavy dřepící okolo něj. U paty schodiště ležely na hromadě zbraně Zingařanů. Zařinčení, které předtím zaslechli, tedy pocházelo od nákladu zbraní, který tady jejich nosič odhodil na zem.

Conan táhl dívku k jihozápadnímu oblouku. Tiše přešli po trávníku a vstoupili do sousedního nádvoří. Tam leželi korzáři, bezmocní, jeden přes druhého, vlasy a vousy rozčuchané. Tu a tam se některý u nich pohnul a zasténal. Conan se k nim sklonil a Sanča si klekla vedle něj. S rukama opřenýma o stehna se naklonila kupředu.

"Co je to za nechutný sladký zápach?" zeptala se nervózně. "Táhne jim to z úst!"

"Musí to být to prokleté ovoce, které snědli," odpověděl tiše. "Dobře si ten zápach pamatuju. Musí to být něco podobného jako Černý lotos, který přivolává tvrdý spánek. U Croma! Začínají se probouzet. Ale jsou bezbranní a mám takový pocit, že ti Černí se začátkem svého představení dlouho čekat nebudou. Jakou mají ti hoši naději, beze zbraní a omámení spánkem?"

Okamžik zachmuřeně stál a v zamyšlení se mračil. Pak náhle uchopil Sanču za olivové rameno tak silně, že zamrkala bolestí.

"Poslyš! Já ty Černé odlákám do jiné části tohoto paláce, nebo města a chvíli je zaměstnám. Ty musíš zatím tyhle pitomce nějakým způsobem přivést k vědomí a přinést jim jejich zbraně. Tak budou mít alespoň nějakou šanci se bránit. Dokážeš to?"

"No, já – já nevím!" zajíkala se, třásla a tak tak věděla co povídá.

S kletbou jí Conan uchopil těsně u hlavy za husté vlasy a zatřásl s ní tak, že jí do očí vhrkly slzy a okolní svět se jí na okamžik rozplynul.

"Musíš to udělat!" zasyčel. "Je to naše jediná naděje!"

"Udělám, co bude v mých silách," zalapala po dechu. Conan pochvalně zamručel a dodal jí odvahy plesknutím, které ji málem porazilo. Pak zmizel jako duch.

Za okamžik se už krčil v oblouku, který vedl na nádvoří jezírka a upíral zrak na své nepřátele. Stále ještě dřepěli kolem jezírka, ale už na nich byly vidět jasné známky netrpělivosti. Z nádvoří, kde leželi korzáři, k němu doléhaly stále hlasitější zvuky, do kterých se začaly mísit zmatené kletby. Napjal všechny svaly a přikrčil se jako šelma. Tiše dýchal pootevřenými ústy.

Čelenkou ozdobený obr vstal a odtrhl píšťalu od úst. V té chvíli vpadl Conan mezi Černé jako hladový tygr. A udeřil vlevo i vpravo. Skočil a ťal, dřív než se jediný Černý vzmožil na obranu, dopadla Conanova čepel třikrát. Pak proběhl kolem nich a pádil po trávníku. Za ním klesaly k zemi tři Černé postavy s roztrápenými lebkami.

Přesto, že jeho útok byl neočekávaný a divoký a zastihl černé obry nepřipravené, celá skupina se vzpamatovala velice rychle. Když probíhal západním obloukem, byli mu už v patách. Jejich dlouhé nohy jim dodávaly děsivou rychlost. Conan si však byl jistý, že jim může v případě potřeby bez potíží utéct. To ale nebylo jeho úmyslem. Chtěl je vylákat k dlouhému pronásledování, tak, aby poskytl Sanče co nejdelší čas k probuzení a ozbrojení Zingaraňů.

Když však vběhl do nádvoří za západním obloukem, vztekle zaklel. Tenhle prostor se lišil od těch, které zatím viděl. Nebyl kruhový, ale osmiúhelníkový a oblouk, kterým sem vběhl, byl jediným vchodem i východem.

Otočil se a spatřil, že jej pronásleduje skutečně celá skupina. Část se jich shlukla přímo ve vchodu a zbytek postupoval v dlouhé řadě. Byl k nim obrácen tvářmi a pomalu ustupoval k severní zdi. Řada se změnila v polokruh, který jej měl sevřít. Vzdálenosti mezi pronásledovateli se zvětšily. Teď ale Conan stále ustupoval pomaleji a pomaleji.

Upřeně pozoroval zvětšující se rozestup v polokruhu. Černí měli strach, aby se nepokusil vyhnout obklíčení tím, že by obešel jednu či druhou špičku oblouku, a aby tomu zabránili, prodloužili oba jeho konce.

Pozoroval je s klidnou ostražitostí vlka a když zaútočil, stalo se tak s drtivou rychlostí blesku. Vrhel se přímo do středu oblouku. Obr, který mu stál v cestě, padl s ranou, která se táhla od ramene až k hrudní kosti a pirát se ocitl vně kruhu dřív, než mohli Černí vlevo a vpravo přispět napadenému druhovi na pomoc. Skupina v bráně se očividně připravila k boji, ale Conan na ně nezaútočil. Otočil se a pozoroval své odpůrce s bezvýrazným obličejem, ale očividně beze strachu.

Tentokrát se neroztáhli jako předtím do řídké linie. Rychle pochopili, jak je nebezpečné dělit své síly v boji proti takovému vtělení bodající a sekající divokosti. Shlukli se do pevného hloučku a pomalu se blížíce ke Conanovi, zachovávali jeho tvar.

Conan věděl, že jeho útok na tuto odpornou masu svalů a kostí, ozbrojenou drápy, musí být úspěšný. Pokud selže, je jeho osud zpečetěn. Jestliže by se jim podařilo vtáhnout ho mezi sebe, kde budou mít výhody větší tělesné váhy a samozřejmě svých pařátů, nezachrání jej ani jeho síla a divokost. Znovu vrhl pohled na obvodové zdi a spatřil římsovitý výběžek v rohu u západní zdi. Nevěděl, k čemu slouží, ale poslouží dobře jeho úmyslu. Začal ustupovat právě do tohoto rohu a Černí jej následovali stále rychleji. Mysleli si, že to oni jej pomalu zahánějí do kouta a Conan si ve zlomku okamžiku uvědomil, že na něj pravděpodobně pohlíží jako na příslušníka nižší rasy, na někoho, kdo je jim duševně zcela podřízen. Tím lépe. Nic není ošidnějšího, než podceňování vlastního protivníka.

Teď byl od zdi jen několik stop a Černí se rychle blížili v domněnku, že jej uzavrou v rohu dřív, než si uvědomí své beznadějně postavení. Skupina v bráně opustila místo a spěchala posílit své druhy. Obři se přibližovali čím dál víc. Oči jim zářily jako zlatý pekelný plamen, zuby se v černých tvářích blýskaly a připraveni k útoku zvedali ruce se zakřivenými drápy. Očekávali poslední zoufalý pokus své kořisti, ale když skutečně přišel, zastihl je opět nepřipravené.

Conan pozvedl meč, vykročil ke svým nepřítelům, ale pak se náhle otočil a rozběhl se ke zdi. S plným

využitím obrovské síly a pružnosti svých svalů se vymrštil vysoko do vzduchu a napřaženými rukama se zachytil římsy. Vzápětí se ozvalo skřípavé zaprašštění, výčnlek praskl, rozpadl se mu pod rukama a pirát se zřítíl zpátky do nádvoří.

Dopadl přímo na záda. Nebýt silného trávníku, nebyla by jej od poškození páteře zachránila ani mohutná vrstva svalstva. Ted' však vyskočil jako kočka a vzápětí už stál znovu tváří v tvář svým protivníkům. Ted' už mu z očí zmizela předešlá pobavená bezstarostnost a rozhořel se mu v nich divoký modrý oheň. Vlasy se mu v zátylku naježily a rty se zkrivily v divokém úšklebku. V tom nešťastném zlomku vteřiny se celá záležitost změnila z odvážné hry na boj o život a Conanova divoká povaha přesně podle toho zareagovala.

Černí, na okamžik ochromeni rychlostí, s jakou se všechno odehrálo, začali znovu postupovat vpřed, aby ho obklíčili a strhli k zemi. V té chvíli však relativní ticho přerušil výkřik. Černí se otočili a spatřili nepříliš uspořádaný hlouček, který se objevil ve vstupním oblouku. Korzáři se opile potáceli, nesrozumitelně kleli, byli zmateni a omámeni, ale svírali své zbraně a postupovali kupředu s bojechtivostí, která nebyla ani v nejmenším oslabena tím, že nevěděli, co se děje.

Černí ještě hleděli v údivu na korzáry, když Conan vydal divoký výkřik a zaútočil jako oboustranně nabroušený blesk. Černí padali pod jeho čepeli jako zralé klasy a Zingařané se s divokými výkřiky rozběhli opile přes nádvoří. S krvežíznivostí, kterou neoslaboval ani jejich stav, se vrhli na své obrovské černé nepřátele. Námořníci byli stále ještě omámeni po nepřirozeném spánku. Díky Sanče, která s nimi třásla, strkala jim do rukou zbraně a pobízela je do jakéhosi boje, se však přeci částečně vzbudili. Nerozuměli ani polovině z toho, co jim říkala, ale pohled na cizince a tekoucí krev jim pro tuto chvíli stačil. Nádvoří se v okamžiku změnilo v bitevní pole, které zanedlouho připomínalo spíše jatka.

Zingařané se sice potáceli na nejistých nohou, ale zbraně používali se silou a reflexem dlouholetého zvyku. Při boji většina z nich divoce klela a díky svému stavu žádný z nich nedbal zranění, pokud se neukázalo být beznadějným. Korzáři převyšovali Černé několikrát počtem, ale ti se zato ukázali být více než důstojnými protivníky. Černí, kteří se tyčili vysoko nad námořníky, bojovali zuby a drápy, zakusovali se do hrdel a rozdávali údery, které drtily lebky. Ztraceni v tomto zmatku, nebyli korzáři schopni využít početné převahy ve svůj prospěch a co víc, mnozí byli stále omámeni spánkem natolik, že nebyli schopni se bránit útočníkům. Bojovali se slepou umíněností zvířat, soustředěni tak na rozsévání smrti, že nebyli většinou schopni se smrti vyhýbat. Zvuk dopadajících mečů se rozléhal nádvořím a připomínal zvuk dopadajících řeznických seker a jekot, výkřiky a kletby přehlušovaly vše ostatní.

Sanča přikrčená ve vstupní bráně byla ohlušena divokostí a hlukem boje. Viděla zingarského námořníka, kterému přes oči visel veliký kus kůže z hlavy a prakticky jej oslepoval. Stál rozkročený a ve chvíli, kdy se na něj Sanča podívala, vrazil svůj meč až po jílec do břicha svého protivníka. Zřetelně slyšela, jak korzár s uspokojením zavrčel a viděla i oči jeho nepřítele, které se leskly v agónii. Byla pohlcena divokým zmatkem událostí, kde se jí před očima míhaly končetiny, čepele, rozšklebené tváře a muži se jí objevovali a zase mizeli v šíleném pekelném tanci.

Viděla, jak se z těla černého obra vyřinula krev a vyvalily vnitřnosti. Umírající Černý chytil holými rukama čepel a námořník se ji marně pokoušel vytáhnout. Pak se mu kolem krku ovinula jiná černá ruka, černé koleno se mu zabořilo s krutou silou do zad. Hlava mu byla zvrácena zpátky v příšerném úhlu a ve směsici zvuků se náhle ozvalo cosi, podobné zvuku praskající suché větve. Vítěz odhodil tělo své oběti na zem a v téže chvíli se mu za zády zprava vlevo cosi modře zablesklo. Zapotácel se, hlava mu poklesla nejprve na prsa a pak, jakoby nadána vlastním životem, padla na zem.

Sanče se udělalo špatně. Dusila se a chtělo se jí zvracet. Chtěla se obrátit a uprchnout od tohoto příšerného divadla, ale nohy jí vypověděly poslušnost. Chtěla alespoň odvrátit oči, ale ve skutečnosti je otevřela o to víc. Celá scéna v ní budila odpor a nevolnost a přesto ji podivně přitahovala, jako každá událost, při které byla prolévána krev. Tento boj překonával všechny boje, které kdy vedli lidé a kterým byla přítomna. Pak spatřila Conana.

Byl oddělen od svých druhů celou masou nepřátel, zaplaven vlnou černých těl a pomalu ohýbán k zemi. Byli by jej ušlapali, nebýt toho, že s sebou k zemi stáhl obrovského Černého, jehož tělo jej chránilo před nejhorším. Černí ležícího Baračance kopali a trhali svými drápy a zároveň se pokoušeli stáhnout z jeho těla svého druha. Conan se však svému protivníkovi zakousl do hrdla a visel na svém živém štítu s

tvrdohlavou umíněností.

Zásah Zingařanů způsobil, že tlak na Conana povolil, ten odhodil teď už nepotřebné tělo svého nepřítele stranou. Vstal, obrovský, zamračený; zbrocený krví a strašlivý. Okolo něj se jako černé stíny tyčili Černí. Trhali, rvali, kousali a rozdávali omračující údery na všechny strany. Zasáhnout Conana však bylo stejně těžké, jako zasáhnout zdivočelou šelmu. Při každém jeho pohybu vytryskla mezi jeho nepřátele krev. Sám byl několikrát raněn. Ty rány by stačily zahubit tři obyčejné muže, avšak on, podobný divokému býku, bojoval dál s nezměněnou silou.

V hluku a ničení zazněl jeho válečný křik a ten dodal zmateným, i když divokým Zingařanům nových sil. Většina z nich zdvojnásobila své úsilí a vzápětí zvuk roztínaných svalů a kostí téměř přehlušil i výkřiky zuřivosti a bolesti, které se nádvořím rozléhaly.

Černí zakolísali a dali se na ústup k bráně. Sanča začala poplašeně křičet a rychle jim prchala z cesty. Úzkou branou se Černí drali jeden přes druhého a Zingařané je bodali a sekali do zad s hlasitými výkřiky zlomyslného veselí. Než se všichni Černí prodrali obloukem, vypadalo okolí brány jak řeznický krám. Ti z černých obrů, kteří přežili, se rozběhli na všechny strany, aby se pokusili o záchranu každý na svůj vrub.

Boj se proměnil ve štvanici. Černí prchali po travnatých nádvořích, po lesklých schodištích, přes šikmé střechy podivných věží, dokonce i po širokých korunách zelených zdí. Všude je jako hladoví vlci pronásledovali nelítostní nepřátelé! Když už nebylo úniku, stavěli se Černí k poslednímu boji a pak umírali i Zingařané. Ale výsledek byl vždy stejný – zohavené černé tělo kroutící se ve smrtelných křečích na trávníku nebo padající z ochozu některé věže.

Sanča našla útočiště na nádvoří s jezírkem a krčila se tam roztřesená hrůzou. Kdesi za zdí se ozval divoký jekot, pak zadusaly po trávníku spěšné kroky a v oblouku brány se objevila poslední černá, krví zbrocená postava. Byl to nejvyšší Černý, s diamanty zdobenou čelenkou. V patách se mu hnál zavalitý pronásledovatel a Černý se zastavil na okraji jezírka. V této výjimečně zoufalé situaci sebral ze země meč, který tam upustil jeden z umírajících námořníků a když se na něj Zingařan vrhl, udeřil ho nezvyklou zbraní. Korzár padl s rozřezanou hlavou, ale rána byla vedena tak nešikovně, že čepel praskla a Černému zbyl v ruce jen jílec meče.

Tuto nepotřebnou věc hodil po dalších pronásledovatelích, kteří se právě objevili v bráně a pomalu ustupoval k jezírku. Tvář měl sešklebenou v divokém výrazu nenávisti. Hlouchkem u brány se prodrál Conan a bez zaváhání se rozběhl kupředu, aby zaútočil.

Černý ale v té chvíli rozhodil doširoka paže a ze rtů se mu vydral nelidský výkřik – jediný zvuk, který se po dobu celého boje ozval z černých hrdel. Vyletěl k obloze a s sebou nesl příšernou nenávist. Zazněl jako výkřik duše vrhnuté do žhavých pekelných jam. Při tomto zvuku se Zingařané zarazili a zaváhali. Conan ani nezpomalil. Tiše a s vražedným výrazem se přibližoval k ebenové postavě, která stála na samém okraji jezírka.

V okamžiku, kdy se vzduchem zableskla čepel jeho meče, Černý se obrátil a skočil. Na zlomek vteřiny ho zahlédli ve vzduchu, vysoko nad jezírkem. Pak se zelená hladina vzdula s řevem, který Zingařanům roztřásl i zem pod nohama a voda vystříkla, aby jej pohltila.

Conan zarazil svůj běh právě včas, aby nepřepadl přes okraj jezírka. Rychle uskočil a mohutným rozmachem paží odhodil zpět i své muže, kteří jej následovali. Zelené jezírko se teď změnilo v gejzír. Vysoký sloup zelené vody korunovaný bílou pěnou se vzpínal výš a výš a zvuk, který vydával, se stával ohlušujícím.

Conan popoháněl své muže k bráně. Hnal je jako stádo, bil je naplocho mečem. Zdálo se, jakoby je příšerný řev vody připravil o smysly. Uviděl Sanču, která stála ztuhlá jako socha a třestila oči na pekelný vodní sloup. Zařval na ni hlasem, který přehlušil i dunění vody a probral ji tak z omámení. Rozběhla se k němu s rozpráženými rukama. Pirát ji uchopil pod paží a vyřítel se z nádvoří.

Všichni zbylí bukanýři se shlukli v posledním nádvoří, jehož brána se otvírala do vnějšího světa. Stáli tam vyčerpaní, potrhání a krvácející a tupě zírali na vodní sloup, který stoupal stále výš k modré obloze. Jeho zelené tělo bylo zdobeno bílou krajkou, jeho napěněný vrcholek měl obvod třikrát větší než základnu. Zdálo se, že se musí už už rozpadnout v záplavu, která pohltí vše a přesto stále rostl a stoupal.

Conanův zrak přeletěl potrháný, krví potřísněný hlouček a když zjistil, že je jich sotva dvacet, zaklel. V

momentálním napětí chytil nejbližšího korzára za krk a zatřásl s ním tak divoce, že krev z ubožákových ran potřísnila nejbližší muže.

"Kde jsou ostatní?" zařval námořníkovi do ucha.

"Jsme všichni!" snažil se muž překřičet hukot gejzíru. "Všechny ostatní zabili Černí..."

"Tak pryč odtud!" vykřikl zase Conan a postrčil bukanýra k východu z nádvoří takovou silou, že málem upadl.

"Ten gejzír se každou chvíli rozpadne!"

"Všichni se utopíme!" zakrákoral námořník a kulhavě se rozeběhl k bráně.

"Utopíme? U Croma, kdyby jen to!" ječel Conan. "Všichni se smrskneme a zkameníme! Zmizte odsud, vypadněte k čertu!"

Rozběhl se k poslednímu oblouku. Jedním okem sledoval řvoucí zelenou věž, která se nad ním tak hrozivě tyčila, druhým prchající muže. Někteří Zingafané omámeni bojem, pachem krve a hřmícím rachotem vody se pohybovali jako lidé v tranzu. Conan se snažil pobídnout je ke spěchu. Metodu měl jednoduchou. Opozdilce jednoho po druhém uchopil vzadu za krk a vystrčil jej vši silou ven branou. Tomuto přesvědčování ještě dodával důraznosti tím, že každému z mužů přidal mohutný kopanec a sdělil mu několik peprných údajů o jeho nežádoucím a podezřelém původu. Sanča se pokusila zůstat s ním, ale on si odtrhl z krku její paže a s divokými kletbami jí silným plesknutím přes zadek poslal víc než spěšně za ostatními.

Pak se pohledem přesvědčil, že všichni jeho muži, kteří zůstali na živu, opustili podivný zámek a prchají travnatou planinou. Znovu se podíval na řvoucí pilíř, vedle kterého palácové věže ztrácely svou výšku, a vyběhl z tohoto příšerného zámku hrůzy.

Zingafané mezitím doběhli k okraji planiny a začali sbíhat dolů po zvlněných úbočích. Na vrcholu prvního pahorku čekala na Conana Sanča. Conan se u ní na okamžik zastavil a vrhl rychlý pohled zpět k zámku. Zdálo se, že se nad špičkami věží tyčí gigantický bílý květ na zeleném stonku. Řev a hukot vody naplňoval celé okolí. Pak se bílozelený sloup zbortil se zahřměním, které otřásl samotnými nebesy a zdi i věže zmizely ve vodopádech řítící se vody.

Conan chytil dívku za ruku a prchal. Úbočí za úbočím, nahoru a dolů, pahorek za pahorkem a za zády se jim pomalu začal ozývat zvuk hučící řeky. Pohled přes rameno ukázal Conanovi širokou zelenou stuhu, která se hnala po úbočích nahoru a dolů. Proud se nerozlil a nerozptyloval, hnál se přes údolíčka a oblé vrcholky jako obrovský had. Udržoval při tom stálý směr. Ten proud sledoval Conana!

Tato skutečnost přinutila Conana vydat ze sebe poslední zbytky sil. Sanča klopýtla a s výkřikem zoufalství a vyčerpání padla na kolena. Conan ji zvedl, přehodil si ji přes svalnaté rameno a běžel dál. Hrud' se mu namáhavě zvedala a kolena se mu třásla, dech mu přerývavě unikal mezi zaťatými zuby. Při běhu se začal mírně potácet. Kus před sebou viděl prchající námořníky, které poháněla kupředu stejná hrozba, jaká byla v patách jemu.

Náhle se mu před očima objevil oceán a na něm spatřil námahou roztřesenýma očima nepoškozeného Vagabunda. Muži naskákali hlava nehlava do člunů. Sanča padla v jednom z nich na dno a zůstala na něm ležet jako bezvládná hromádka. Přestože Conanovi divoce bušila krev ve spáncích a svět se mu před očima rozplýval v rudé mlze, chopil se s ostatními udýchanými námořníky vesel.

Srdce většiny z nich mohlo každou chvíli selhat vyčerpáním, ale s vypětím všech sil se opřeli do vesel a vyrazili k lodi. Z pobřežního pásu stromů a křovin vyrazil zelený proud. Stromy, které mu stály v cestě, padaly jako podříznuté pilou a jak padaly do nefritově zelené záplavy, ztrácely se beze zbytku. Čelo proudu přeletělo pláž a vnořilo se do moře. Vlny oceánu nabraly ještě hlubší, pochmurnější odstín. Na prchající korzáry padl nepochopitelný, neurčitý strach, který způsobil, že přinutí svá zraněná těla a naplň omámené mozky k maximálnímu výkonu. Nevěděli, čeho se vlastně bojí, ale byli si jisti, že ten příšerný, hladký, zelený proud ohrožuje jak jejich těla, tak duše. Conan věděl, o co se jedná a když viděl, jak se zelená řeka noří do mořských vln a žene se vodou bez jediné odchylky přímo k nim, vydal ze sebe poslední síly a opřel se do vesla, až se pod jeho záběry ohýbalo.

To už přidě člunů narazily na bok Vagabunda a námořníci šplhali namáhavě po řetězech a lanech na palubu. Neupoutané čluny ponechali jejich osudu. Sanču vynesl Conan nahoru na rameni, byla nehybná jako mrtvola a celkem neobřadně ji shodil na palubu, když se chopil kormidelního kola. Pak začal zbytku

posádky vydávat rozkazy. Převzal velení už na začátku celého dobrodružství a nebylo důvodu, proč by jej neměli poslechnout teď. Potáceli se jako opilí a mechanicky napínali lana a točili se kolem úvazníků. Obětovaný kotevní řetěz šplouchl do vody, plachty se pomalu rozvinuly a nabraly sílíci vítr. Vagabund se zatřásl, zakýval a majestátně se vydal na moře. Conan se obrátil k pobřeží. Na délku člunového vesla za zádi Vagabunda se na mořské hladině vynořila špička nefritového proudu – jako mlsný jazyk vylétla z vody a zastavila se. Dále už nepostupovala a Conanův zrak sledoval ten zelený pás zpět, od jeho špičky přes bílou pláž, přes pahorky až tam, kde se ztrácel v modré dálce.

Baračský pirát, který konečně nabral dech, se vesele ušklíbl na vyčerpanou posádku. Vedle něj stála Sanča a slzy se jí koulely po tvářích. Conan měl kalhoty v cárech, opasek s pochvou kdesi ztratil, meč, který před sebou zarazil do paluby, byl zubatý a pokrytý zaschlou krví. Vlasy měl spleené krví a jedno ucho natržené. Ruce, nohy, hrud' a ramena měl pokousána a rozdrásána, jako by bojoval s leopardem. Ted' se však zasmál, rozkročil se na svalnatých nohou a z čiré radosti nad tím, že má stále ještě dost sil, roztočil kormidelní kolo.

"Co teď budeme dělat?" nejistě promluvila dívka.

"Vypleníme celý oceán!" zasmál se. "Posádka je sice mizerná a k tomu ještě potlučená a polomrtvá, ale s lodí si celkem poradí a další námořníky vždycky někde najdeme. Tak, teď pojd', děvče, a dej mi políbení."

"Políbení?!" vykřikla nevěřicně. "Ted' myslíš na líbání?"

Jeho smích zaduněl do pleskání plachet. Zvedl ji, posadil si ji na ruku jako malé dítě a s nesmírnou chutí ji políbil na rudé rty.

"Já myslím na život!" vykřikl potom. "Mrtví jsou mrtví a co se stalo, to je pryč! Ted' mám loď a bojovnou posádku a děvče, jehož polibky chutnají jako víno! Co víc si můžu přát? Olízejte si rány, vlci, a narazte sud piva! Ted' teprve poznáte, co to znamená být námořníkem. Budete pracovat, jako nikdy předtím! A při tom budete tančit a zpívat! K čertu s opuštěnými kouty oceánů. Ted' se vydáme do míst, kde jsou přístavy bohaté a obchodní lodi přetékají tučnou kořistí!"

Přeložil Jan Kantůrek